

«Cambio radical»

JOAQUIM
Bonaventura
i Ayats *

Mirant la televisió un diumenge a la nit, un pot tenir problemes greus que endureixin encara més els dilluns, i això no passa per veure alguna pel·lícula interessant o alguna sèrie més o menys presentable, sinó perquè un pot quedar-se clavats veient *Cambio Radical* que emet Antena 3 TV, i que presenta una veterana de la petita pantalla que és diu **Teresa Viejo**, que en el seu moment –ja parlo de temps– presentava el sorteig de la primitiva dels dijous. És veritat que la seva presència li dona un to complementari. En qualsevol cas, espero que li paguin bé, perquè després d'això només li quedarà ballar a la primera cadena amb altres figures nacionals, que en termes televisius deu ser el màxim a què un pot arribar.

Cambio Radical és també un programa semblant a la primitiva, perquè per participar-hi t'ha de tocar, i quan et toca, et toquen de dalt a baix, et refan. T'operen, et planxen, et posen la boca nova i t'aprimen si tens algun quilo de més. Tot passa en format de reportatge, on intervenen els pro-

» «Amb mi podrien fer dos o tres programes perquè reconec que hi tindrien molta feina»

fessionals miraculosos i el tocat o la tocada queda nou. Quan t'han canviat del tot, t'espera un escenari on s'obre una porta i et rep la família, que no te la canvien, o si ho fan, no ho diuen.

Vull escriure al programa per anar-hi, perquè em penso que necessito un canvi radical i profund. No sé si els diré que sóc discapacitat, no voldria que s'espantesin gaire, em sabria greu que s'ho agafessin malament. Amb mi podrien fer dos o tres programes perquè reconec que hi tindrien molta feina, encara que d'entrada només hi faré constar que tinc el nas que no m'agrada. Veig que aquest és un problema general de tots els que hi participen, i d'aquesta manera podré entrar sense problemes. Després quan em vegin, els animaré perquè em facin una mirada general, a veure què hi diuen.

De fet m'he decidit a presentar-me al programa aquest després de considerar que tinc més possibilitats de sortir a la televisió amb una tireta al nas i ballant sense crosses que a rebre alguna cosa amb això d'ara que es diu Dependència i de la qual tothom parlen. A mi el que em convé és una cosa més forta i radical, no pas això de la llei aquesta que a tothom li tocarà alguna cosa i al final com abans –amb la Teresa Viejo i les primitives–, només em tocava el reintegrament Hem d'evolucionar, carai!

* Vicepresident de MIFAS

MOISÈS
De Pablo

L'ofegament, segle XXI

L'altre dia mirava un programa debat a la televisió, amb la seva cohort d'opinadors que funcionen com una mena de processó laica propera als partits polítics. Que s'ubiquen sota la seva empara protectora. Es debatia sobre si l'Estatut sí, o l'Estatut no. Sobre el següent pas, o la manera de tornar enrere. Sobre la identitat sí, o la identitat no. Sobre les nostres senyes com a poble.

Hi ha un debat espiritual, molt lloable, si el cos físic funciona amb salut. Si les nostres constants vitals són òptimes. Però llavors vaig pensar que això no és del tot així. Que el malcarat House ens donaria una bona repassada. Mentre que les necessitats espirituals es debaten constantment. Es revisen. Es polemitzen. Mentre els gurús de la tribu es reuneixen per explicar-nos com sentim i com respirem. No hi ha una mirada directa a la realitat.

Totes les societats pateixen certa hipertròfia d'administracions, però no per això no cal parlar-ne. Tenim uns 180.000 funcionaris al país. La Generalitat té un pressupost d'uns 27.000 milions d'euros. Tenim com a peça angular de la recaptació l'impost de successions, amb un 15% de la quantitat total. Amb raó el conse-

ller **Castells** no el vol eliminar totalment. També és cert que és poc socialista i redistributiu que la gent amb calés pagui igual que els que no tenen gairebé res.

Diuen que la Generalitat vol ampliar el personal docent, el d'Assistència Social i el personal mèdic. Vol gastar 54 cèntims de cada euro en despesa social. Suposo que un bon tema per al debat és a què destinem els cèntims. A on van i per a què serveixen. Les mancances del país semblen restar en un segon pla respecte a la tendència a parlar de l'esperit. Esperit i cos físic formen un tot. Però no en podem deixar de banda cap dels dos. És

» «Diuen que la Generalitat vol ampliar el personal docent, el d'Assistència Social i el personal mèdic. Vol gastar 54 cèntims de cada euro en despesa social. Suposo que un bon tema per al debat és a què destinem els cèntims»

cert que a les Espanyes els temes espirituals, tenyits de testiculina, injecten i inunden els mitjans. Sota l'oceà de bombes i conspiracions etarroislàmiques, i el debat de la desintegració –gairebé còsmica– del regne federal, hi ha una sèrie de terres submergides amb els problemes reals: l'habitatge i la manera de racionalitzar el preu del sòl, el creixement econòmic sense caure en el dirigisme, les mesures per combatre la devaluació del poder adquisitiu de la gent amb l'efecte euro, la integració dels immigrants i l'eliminació del perill de guetos.

Si aquests debats soterrats no emergeixen, allò que apareix als mitjans és una part de la realitat. De la mateixa manera que existeix un món virtual a Internet on els ciutadans escullen una identitat pròpia i ideal. Els seus membres tenen un cos triat a voluntat, gairebé com els participants d'un *reality* televisiu, però a l'hora de la veritat, d'estimar, de relacionar-se d'una manera completa, de compartir emocions obertament, l'espai virtual s'ha de fer, per força, carnal. Els debats espirituals són poc útils en societats que amaguen el cap sota l'ala i no encaren els seus problemes.

moisepa@hotmail.com

Concert

DANIEL
Bonaventura

Malgrat coincidir amb el partit del Barça, i malgrat coincidir amb l'arrencada de les vacances, la Sala Simfònica de l'Auditori de Girona es va omplir fins a la bandera dissabte a la nit, en l'estrena de *Magdalena Penitent*, una producció del Conservatori de Música basada en una obra del mestre **Francesc Civil**. Un espectacle grandios com aquest, que va situar uns 200 intèrprets sobre l'escenari, permet felices coincidències com la presència de **Nina Sunyer** tocant la viola, néta de l'autor de la lletra, **Salvador Sunyer**. Podem criticar que la temàtica carrincloneja, però la qüestió és que centenars de persones han treballat a consciència per no decebre en l'estrena. Girona va generar, a poc a poc, noves xarxes de creadors. Comença a haver-hi les infraestructures, no només en el camp musical. La gent artísticament formada ben segur que tindran una sensibilitat més aguda i estiraran l'evolució del món cap a camins nobles, dignes i lliures.

CARTES AL DIRECTOR

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Núria Pòrtulas, on ets?

La gent que coneix bé la Núria estan neguitosa perquè reclamen la seva presència davant les portes de la seu d'Iniciativa, a Girona. La Núria, diguem-ho clar, està empronada en una presó espanyola perquè diuen que és una terrorista. Terrorista de què? No ho saben. Per què? No ho diuen. Tampoc no en tenen proves. Tampoc li han fet cap judici. Ho tenen en *stand-by*, que queda més *mono*, però en català se'n diu tenir el més calent a l'aigüera. Sense proves, ni judicis, ni explicacions, ni res. Això sí... la varen detenir els Mossos i ho corrobora el senyor Boada. No n'hi ha prou, senyors meus. Els recordo que estem en un Estat de dret, on la presumpció d'innocència té un pes específic dins l'ordre de la justícia, que vivim en un país democràtic i on la llibertat de les persones té un reconeixement dins el marc de la Constitució. Si són capaços de saltar-se tot això, que Déu ens empari a tots els catalans llibertaris, perquè per una ideologia nacionalista podem acabar amb els ossos dins d'un calabós, com la nostra Núria, sense que cap dels nostres polítics ens defensin. Lector, tu també estàs sota sospita. T'apuntes a defensar

la Núria aquest dimecres a les vuit del vespre a Girona? Fem que torni a casa, que tot Sarrià l'espera.

—**Jordi Juncosa i Conesa**. Veïnat de Franciac. Caldes de Malavella.

No sabia com explicar-li

L'Emmanuel té deu anys. És de Cassà de la Selva i té el somriure blanquíssim i els ulls tan dolços com tots aquells qui arriben a la nostra terra amb la confiança de trobar-hi un món millor. Va arribar a Cassà des de la República Dominicana l'any 2003 amb la seva mare i un munt d'esperances cara al futur. No li calia res més. Va venir a l'escola, on vam estar contents d'acollir-lo i de seguida va tenir un munt d'amics.

L'Emmanuel quan va néixer pesava set quilos (!) i, sense dubte, d'aquell part ara té una paràlisi braquial al braç dret. Té el braç considerablement atrofiat i, pràcticament, no li serveix per a res. Finalment, el gener de 2006 un metge a l'hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona va programar-li l'operació per al juny de l'any passat, operació que havia de restituir-li cap a un 60% la mobilitat. Estem a març de 2007 i, si té sort, el juny o setembre serà finalment operat. Si veïssiu com li espurnegen els ulls quan t'explica que ja té dia per a l'operació podrieu arribar a entendre la il·lusió que li fa i us entendrireu, segur. Van venir a Catalunya amb l'esperança que, al món civilitzat, li podríem resoldre el seu problema.

Però, tot i que a l'escola convidem els nens de cycle superior a llegir els diaris per informar-se del que s'esdevé al món, confio que l'Emmanuel hagi passat per alt la notícia que apareixia a la premsa fa poc i que deia que un mico de la fundació MONA de Riudellots va gaudir amb èxit d'una operació notable, en un hospital de Girona, per un equip de cirurgians per resoldre-li un problema que tenia en un braç. Un problema com el de l'Emmanuel...

Si l'Emmanuel hagués llegit la notícia, jo, sincerament, no sabia com explicar-li...

—**Josep Bofill Déu**. Mestre. Cassà de la Selva.

Justícia o perdó?

Joaquim Bohigas fa un comentari al diari del dia 31 de març d'un llibre recentment publicat que relata el nom dels religiosos de Girona que sofriren assassinat durant els anys de la persecució religiosa el 1936. El llibre complementa el martirologi escrit fa uns anys per mossèn Josep M. Cervera.

Davant d'uns fets tan deplorables, com el de treure els ulls del vicari de la Jonquera, Enric Puig Vila, abans de ser assassinat al castell de Figueres, és propi que la joventut d'avui demani quina acció prengueren els familiars de les víctimes, en finalitzar la Guerra Civil i en establir-se el canvi de règim polític, el 1939. Justícia, represàlia, o perdó?

Puc assegurar que els sacerdots víctimes de la persecució, fonamentats en l'exemple dels màrtirs de tota la història de l'Església

sia i amb la fe que el martiri els portava a la Vida Eterna, abans de morir perdonaren els seus assassins i pregaren per la seva conversió i penediment.

Però és propi que molta joventut d'avui posi en dubte que en aquells tres anys de Guerra Civil els exèrcits republicans lluitessin per un règim democràtic i a favor de la llibertat, com diu molta premsa i la televisió, si a la rereguarda es cometien uns crims i uns assassinats tan monstruosos sobre persones pacífiques que mai no havien portat una arma a la butxaca.

—**Francesc A. Picas**. La Jonquera.

Reobrir el passat

No comprenc l'afany de l'actual Govern per reobrir el passat i no preocupar-se del present, que bastants problemes porta en si. Moltes noves generacions ja no han viscut, gràcies a Déu, l'horror de la Guerra Civil. En el seu moment, totes les parts van cedir en coses i van ser veritablement tolerants amb els altres. On està en canvi, el tarannà de diàleg i tolerància del qual sempre es vanta el Sr. Zapatero. Si algú no comparteix les seves idees i les del seu partit, se'l matxuca i se li posen totes les traves possibles i més.

No creu que ja hi ha suficient crispació en la vida política? Això no és el que beneficia a tots els espanyols als qui representa, només s'explica pels seus interessos particulars i partidistes.

—**Nuri Puig Baguer**. Banyoles.